

• Zimolez je prozrazen

44 Po cestě do jídelny musel Charlie projít kolem portrétů. Visely po obou stranách dlouhé, tlumeně osvětlené chodby; domýšlivě vyhlížející ženy v krajkách a hedvábí, muži v tmavých hábitech nebo sametových kabátcích a bílých kalhotách. Možná si myslíte, že Charlie se chtěl dozvědět, co mají na srdci, ale ve skutečnosti mu jejich protivné šeptání, hrubé rozkazy a trapné vtípky připadaly dost nudné. Kromě toho se bál, že by na něho mohl někdo z některého obrazu vyskočit. A tak se většinou snažil vůbec se na portréty nedívat.

Dnes to však bylo jiné. Na něco si totiž vzpomněl.

„Aha, tady je.“ Zastavil se před portrétem kurážně vyhlížející ženy v červeném sametu. Měla tmavé lokny a kolem krku se jí třpytil náhrdelník z růžových kamenů. SELENA JISKRNÁ – její jméno – bylo napsáno na bronzové destičce ve spodní části rámu.

„Selena Jiskrná,“ zašeptal Charlie.

„Co je s ní?“ zajímal se Fidelio, který šel za ním.

„Pst!“ zasyčel Charlie. Čekal, jestli Selena promluví, ale neměla, co by mu řekla. Možná se styděla. „To jméno odněkud znám,“ vysvětloval Fideliovi. „Všichni tihle lidé jsou potomky Červeného krále. Olík možná taky.“

„Jaký Olík?“ podivil se Fidelio. „Pleteš páté přes deváté, Charlie.“

„Ema a já...“ začal Charlie.

Přerušil ho prefekt Manfred, který na ně zakřičel: „Pospěšte si, vy dva, překážíte ostatním.“

Chlapci spěchali dál, ale Charlie se otočil a uviděl, že Manfred se zastavil a civí na Selenu Jiskrnou. Doufal, že prefekt neuhodne, proč Charlieho obraz tak zajímal.

Když se usadili v dlouhé podzemní jídelně, Charlie zašeptal: „Můžeš se trochu odsunout, Fidelio? Možná si mezi nás někdo sedne. Je neviditelný a má mnohem větší hlad než my.“

„Opravdu?“ Fidelio nadzvedl obočí. „Ty se musíš zase hned do něčeho zaplést, co?“ Posunul se kousek ke svému sousedovi a mezi ním a Charliem vznikla malá mezera.

Náhodou patřilo jídlo, které toho večera dostali, mezi ta nejlepší, jaká kdy Charlie v Bludově akademii jedl: byly to kousky kuřete a slaniny ve smetanové omáčce. Měl chuť sníst úplně všechno, ale odsunul pár kousků na okraj talíře pro případ, že by se dostavil Olík.

„Může si vzít všechno moje maso,“ řekl Fidelio, byl totiž vegetarián.

„Já si to vezmu,“ promluvil jeho soused, velký chlapec jménem Mořic, který hrál na fagot.

„To nejde,“ vymlouval se Fidelio. „Nechal jsem to psovi kuchařky. Je nějaký nemocný.“

Mořic se na něj nechápavě podíval a pak přejel palcem po téměř prázdném talíři a olízl si ho. Něco takového bylo proti všem pravidlům.

Charlie uvažoval, jestli se Olík ztratil. Přejížděl pohledem po třech dlouhých stolech a hledal nějaký náznak něčeho neobvyklého. Emu nikde neviděl, seděla kdesi u stolu studentů výtvarného umění. Stůl divadelníků byl uprostřed a byl tam největší hluk, přestože v čele seděl Manfred. Kromě Asy a Zeldy, kteří seděli vpravo a vlevo vedle Manfreda, se všichni studenti dívali jinam. Seděli schoulení na lavicích a rameno, které bylo blíž k Manfredovi, měli lehce nadzvednuté. Nikdo nechtěl, aby na něho dopadl prefektův hypnotický pohled, dříve než dojí.

46

Kromě této podivné polohy Charlie nedokázal mezi fialovými plášti rozeznat nic neobvyklého, a tak obrátil pozornost k druhému konci místnosti, kde seděli na vyvýšeném pódiu u stolu učitelé. Mohli odtud dozírat na děti pod sebou.

„Koho hledáš?“ Billy Krkavec na Charlieho zamžoural zpod ofiny řídkých bílých vlasů. Seděl na druhé straně stolu, kousek od Charlieho. Oči měl za brýlemi mnohem větší, než bylo přiměřené.

„Nikoho,“ řekl Charlie. „Mám dojem, že jsem zahlédl netopýra.“

To nebylo nic tak neobvyklého. Ve staré budově žily netopýrů stovky.

Když Billy otočil hlavu jinam, Charlie ucítil, že ho něco štouchlo do boku. Fidelio na něho

překvapeně pohlédl, a vtom z kraje talíře zmizel kousek kuřete.

„Díky,“ ozval se nehmotný šepot. „Je to báječné.“

Zmizelo několik dalších kousků. Zdálo se, že si toho nikdo nevšiml, ale pak Gustava Hustá, která seděla proti Charliemu, vyjekla: „Jé! To tvoje maso...“ a upustila na zem vidličku plnou hrášků, kterou právě nesla k ústům.

Gustava se sklonila pod stůl, aby ji zvedla, a strašlivě zavřeštěla. Postavila se, hnědé oči jí málem vypadly z důlků, a zaječela: „Viděla jsem... viděla jsem... tam... tam... pod stolem!“

„Co tam bylo?“ ptala se její sousedka Růženka Stubbsová.

„Je tam PALEC!“ plakala Gustava a v mdlobách se zhroutila z lavičky na podlahu.

Několik děvčat, a dokonce i pár chlapců začalo ječet a tichý hlas zašeptal Charliemu do ucha: „Jejda!“ Talíř spadl na podlahu a sklenice se převrátila, až se po celém stole rozlila voda.

„Asi bych měl zmizet,“ zašeptal hlásek, zatímco Růženka Stubbsová ječela: „Gustava omdlela.“

Doktor Blut se ze své židle v čele učitelského stolu zadíval směrem k nim. Vychovatelka Tisovcová a slečna Krystal seběhly po schůdcích dolů a vrhly se ke Gustavě. Vychovatelka jí zatřásla ramenem, ale protože ubohá dívka byla očividně v bezvědomí, zvedla ji a s pomocí slečny Krystal ji vynesla z jídelny.

Olík utekl a Charlie věděl, že zpátky ho přiláká jen s obtížemi. Třeba ho teď budou zamykat. Manfred si jej z konce divadelního stolu pode-

zíravě měřil. Předtím ho přistihl, jak si prohlíží Selenu Jiskřivou, a věděl, že Olíkův palec je stále viditelný. Třeba si to dal všechno dohromady...

Po večeři Charlie Fideliovi dopodrobna vysvětlil, jak se věci mají s Olíkem Jiskrným. Polohlasem mu všechno vyložil, když spěchali dlouhou chodbou vedoucí z jídelny. Tentokrát se na Selenu ani nepodíval, pro případ, že by ho Manfred hlídal.

„A už v tom zase lítáme,“ řekl Fidelio. „Zas máš problém, Charlie.“ Došli k modré šatně a tam se rozloučili: Fidelio si odnesl knihy a psací potřeby do třídy, kdežto Charlie musel jít psát úkoly nahoru do Královské komnaty.

48

Jak je to možné, že se mu nikdy nepodařilo přijít včas, i když si myslel, že spěchá? Všechny ostatní obdařené děti už v komnatě byly. Když Charlie vrazil vysokými černými dveřmi dovnitř, Manfred zrovna něco oznamoval.

„Dvě z obdařených dětí opustily školu.“ Ne přátelsky pohlédl na Charlieho, který si položil učebnice na kulatý stůl. „Ticho, Hnáte!“

„Jak říkám, dvě dívky od nás odešly, ale zato máme novou žákyni.“

Den byl tak nabitý podivuhodnými událostmi, že Charlie úplně zapomněl na Bellu. Seděla mezi Asou a Dorcas. Asovy lasiččí rysy byly stažené do podivného úšklebku a rozježené zrzavé vlasy měl upravené do mastných špiček. Kdyby neměl žluté oči, stěží by se dalo uvěřit, že se dokáže proměnit v netvora.

„Jmenuje se Bella,“ pokračoval Manfred.

„Bella, a jak dál?“ zeptal se Tankred a ve světých vlasech mu zsršela elektřina.

„To není důležité,“ mávl Manfred rukou.

„Pro mě ano,“ naléhal Tankred. „Vadí mi, když neznám nějakého člověka celým jménem.“

Charlie si jen přál, aby se Tankred podíval jinam, než mu Manfred provede něco ošklivého. Prefektovi se začal do očí vkrádat zlý hypnotický pohled.

Tankredův kamarád Lysandr do něho varovně štouchl. „Nech toho, Tanku.“

Ale Tankred byl jako umanutý. „Já se jmenuji Torsson,“ pokračoval a podíval se na Bellu, „a jak...“

„Donová,“ řekla Bella.

„Beladonová? Beladona je přece rulík zlomocný,“ vyhrkl Gabriel. „Je smrtelně jedovatý.“

Bella odpověděla: „Beladona v malých dávkách roztahuje zorničky. Oči jsou jasnější, zářivější a krásnější.“ V modrých očích jí zničehonic fialově zablesklo.

Bylo to tak děsivé, že i Tankred umlkl. Všichni kolem stolu si otevřeli učebnice, uchopili pera a v naprosté tichosti začali psát domácí úkoly.

Z portrétu nade dveřmi se na ně díval Červený král. Charliemu ten prastarý popraskaný portrét vždycky dodával odvalu. Ale nikdy se mu nepodařilo zaslechnout králův hlas. Občas jako by slyšel tiché mumlání, jindy zaskřípání a zašustění pláště, ale pak se vždy za králem objevil na plátně jako temná skvrna stín. Byla to postava s kapucí na hlavě a při pohledu na ni tuhla v žilách krev. Charlie věděl, že ten podivný stín mu brání ve styku s králem.

Teď je nás jedenáct, pomyslel si. Minulý rok bylo ve škole obdařených dětí dvanáct. Co by

se stalo, kdyby jich bylo deset, stejně jako dětí Červeného krále? Opakovaly by se minulé události, pět na jedné straně a pět na druhé? A kdo by zvítězil tentokrát?

„Pokračuj v práci, Hnáte!“ Při zvuku Manfredova hlasu Charlie nadskočil.

„Ano, Manfrede.“ Znovu se zahleděl do otevřené učebnice.

Když dopsali úkoly a vydali se do ložnic, doběhla Charlieho Ema. „To byl Olík, vid?“ vyhrkla udýchaně. „Ten palec pod stolem.“

Charlie přikývl. „Asi už ho sem znovu nepřilákáme,“ zašeptal. „Hrozně se vyděsil. A mám takový nepříjemný pocit, že Manfred to ví.“

50

„Řeknu to panu Borcovovi,“ napadlo Emu.

Když se blížili k ložnici, kde Ema spala, uvíděli, že přede dveřmi stojí dvě dívky. Hlavy měly těsně u sebe a jejich plaché chichotání naznačovalo, že sdílejí nějaké ošklivé tajemství.

„Bella a Dorcas,“ řekla Ema. „Připadá mi, že Bella Dorcas nějak očarovala. Ty dvě všude chodí spolu.“

„Hodně štěstí,“ zašeptal Charlie, když Ema vklouzla do ložnice.

„Ty se mě snažíš ignorovat, Charlie Hnáte,“ pronesla Bella, když procházel kolem ní.

„Vůbec ne,“ zavolal Charlie, ale ani se neohlédl. „Vidím, že máš napilno.“

„Když si mě nebudeš všímat, tak na to doplatíš, Charlie!“

Mluvila to vůbec Bella? Charlie si tím nebyl jistý. Hlas jako by patřil někomu mnohem staršímu. Někomu, koho neposlechnout by bylo čiré bláznovství.

Charlie spěchal dál.

Další dny byly Bella a Dorcas pořád spolu. Charlie už byl přesvědčený, že Bella je něco docela jiného, než předstírá. A pak tu byl ještě Olík Jiskrný. Nové pololetí slibovalo, že bude více než zajímavé.

„Měl by sis dát pozor, Charlie,“ řekl mu jednoho dne Fidelio. „Jestli půjdeš zase do podkroví, budeš po škole.“

„Nebo ještě něco horšího,“ zahučela Olivie.

„Nadosmrti tě zhypnotizují,“ řekla Ema. „Jako to chtěl Manfred udělat mně.“

Seděli na hromadě klád, slunce zářilo. Blížilo se nádherné léto, což bylo dobře, protože školní představení se mělo hrát venku.

„Jaká je Bella umělkyně?“ zeptal se Charlie Emy. „Umí vůbec kreslit?“

Ema pokrčila rameny. „Co já vím? Něco dělá. Máme navrhnout kostýmy pro představení a kulisy.“

Zazněl lesní roh, všechny čtyři děti sklouzly z klád a zamířily k akademii.

„Kdybychom tak mohli nějak pomoci Olíkovi,“ řekla Ema, když došli k zahradní brance. „Kdybychom třeba zůstali po škole a museli tady zůstat do soboty... Co ty na to, Charlie?“

Charlieho to lákalo, ale měl jiné povinnosti. „Co Zimolez?“ řekl. „Musím domů a postarat se o něho.“

Dohodli se, že se všichni sejdou v neděli a promluví si o Olíkovi. Fidelio náhle prohlásil: „Já vlastně nemůžu. Mám koncert.“

Když to Charlie uslyšel, zamrzelo ho to. Fidelio byl úžasně vhodná osoba pro všelijaké

krizové situace. Měl výborné nápady a nikdy nic nevzdával. Zároveň byl ale skvělý hudebník. Charlie měl strach, že s ním tohle pololetí bude čím dál méně.

Když se Charlie v pátek večer vrátil domů, pokazilo se toho tolik, že na Olíka úplně zapomněl. Čekal, že si konečně promluví se strýčkem, ale Paton se ještě nevrátil a nikomu o sobě nedal vědět.

„Trochu mi to dělá starosti,“ řekla Mišpulka. „Paton tohle obvykle nedělá. A bude hůř, Charlie. Zítra musím odjet.“

52

„Cože?!“ Tohle Charlieho opravdu vyděsilo. Maminka musí o sobotách pracovat, a představa, že stráví celý den o samotě s babičkou Hnáťovou, byla přinejmenším nepříjemná. „Kam jedeš? Nemohl bych s tebou?“

„To nejde, Charlie.“

Mišpulčina sestra Doris totiž onemocněla. Mišpulka musela jet k ní a starat se o ni. Nikoho jiného už neměly. Ale co se stane se Zimolezem? Když bude Charlie ve škole, v domě nezůstane nikdo, kdo by se o něho staral a krmil ho.

„Ted' ho honem vezmi na procházku,“ řekla Mišpulka. „Neměla jsem čas. Už ho tady dlouho nemůžeš schovávat, Charlie, takový neposedný pes se dříve nebo později prozradí.“

Když Charlie běžel do svého pokoje, slyšel, jak pes kňučí a škrábe na dveře.

„Pst!“ Charlie vklouzl dovnitř a přibouchl za sebou dveře.

Zimolez mu položil packy na ramena a olízal mu obličej.

„Dík, ale je to pěkně hnusné,“ otrásl se Charlie.

Na odpočívadle to zaskřípalo a nějaký hlas zavolal: „Kdo to tu bouchá dveřmi, to jsi ty, Charlie?“

„To jsem já, babi!“ zavolal Charlie. „Zrovna se převlékám z uniformy.“

Když Charlie vystrčil hlavu ze dveří, babička Hnátová už zašla do svého pokoje.

„Tak pojď, Zimolezi,“ zašeptal Charlie.

Seběhl dolů, pes uháněl za ním. Vyšli zadním vchodem a vklouzli do úzké uličky, která vedla do parku.

Za hodinu se Charlie a Zimolez zase vrátili do čísla devět, unavení a hladoví.

Maminka už měla strach, ale Charlie jí vysvětlil, že nevěděl, kolik je hodin, protože ztratil hodinky. Paní Hnátová si povzdechla: „Nedá se nic dělat, Charlie, než je najdeš, budeš muset nosit moje.“ Podala mu svoje hodinky, naštěstí nevypadaly moc dámsky. „Jdu pomoci Mišpulce zabalit,“ řekla pak. „Hned jsem tu.“

Charlie začal hledat psí konzervy, které Mišpulka někam schovala. Zrovna jednu zahlédl ve spíži, když se ozvalo zaječení a pak hluboké vrčení.

Charlie se ohlédl a uviděl, že babička Hnátová stojí jako přimražená hned u dveří. „CO TEN TADY DĚLÁ?“ zavřeštěla a ukazovala na Zimoleze.

„To je Benjamínův pes,“ vysvětloval nervózně Charlie. „Přece Zimolez, toho znáš.“

„Ovšemže ho znám, ale proč není v Hongkongu?“

Než Charlie stačil odpovědět, Zimolez strašlivě zavrčel a vrhl se na babičku Hnáťovou. Ta znovu zaječela.

„Odved' ho pryč!“ křičela.

„No...“ Charlie se snažil získat čas.

Zimolez obnažil tesáky a chňapl staré dáme po kotnících.

„A dost!“ zařvala babička Hnáťová. Vycouvala z kuchyně a ječela: „Hned volám antouška – psí útulek – policii! Ten pes se musí utratit. Je nebezpečný!“

„To nemůžeš, babičko,“ prosil Charlie.

54

Ale babička Hnáťová už držela sluchátko, sdělovala někomu adresu a vykládala cosi o zabijákém psovi, který se musí okamžitě zneškodnit. „Přijedou kolem půl šesté, a já dolů nev Kročím, dokud ten zatracený Zimomor nebude pryč!“

Charlie byl hrůzou bez sebe. Nevěděl, co si počít. Mišpulka a maminka příběhly a divily se, kvůli čemu nastal takový povyk. Ale ani ony nevěděly, co dál. Mišpulka si navíc dělala hrozně starosti o svou sestru, takže nedokázala rozumně uvažovat.

„Kdyby tu tak byl strýček Paton,“ přál si Charlie. „Ten by věděl, co s tím.“

Charlie měl chuť Zimoleze sebrat a utéct s ním k Fideliovi nebo k Emě, nebo dokonce k Olivii. Ale chtěli by velkého psa přijmout, měli by vůbec chuť, když Zimolez vypadal tak zuřivě? Nesnášel, když se na něj křičelo. Koulel očima a z hrdla mu vycházelo temné mručení.

„Až ti lidé přijedou, řekneme jim, že ho za žádnou cenu nesmějí utratit,“ řekla paní Hnáťová. „Vždyť nikdy nikoho nekousl.“

„Třeba ho odvezou do nějakého pěkného psího útulku, kde ho budeš moci navštěvovat,“ dodala Mišpulka toužebně.

„To by nesnesl,“ plakal Charlie. Vzal z ledničky velkou mísu paštiky z husích jater a deset tlustých plátků šunky marinované v medu a všechno nasypal do psí misky, kterou Mišpulka schovala pod kuchyňskou linkou.

„To si babička Hnáťová pořídila jako zvláštní lahůdku,“ zašeptala Mišpulka.

„To je mi jedno,“ řekl Charlie. Klekl si vedle Zimoleze a hladil ho po rozježené hlavě.

Dělalo mu dobře, když viděl, jak babiččiny oblíbené laskominy rychle jako blesk mizí v chlupatém chřtánu.

Bylo za pět minut půl sedmé.

Charlie vstal. „Už jsem se rozhodl. Poprosím Fidelia, aby si Zimoleze k sobě vzal, než se Benjamín vrátí.“

„Chceš ho vzít do té hlučné hudebnické rodiny?“ podivila se Mišpulka. „Tam nevydrží ani minutu.“

A pak někdo zazvonil.